

Scénář k audio reportáži: Šimon Pánek

Komentář 1: Šimon Pánek – zakladatel Člověka v tísní a vůdce protikomunistických protestů. Už od mala bojoval za spravedlnost, a to i ve chvíli, kdy to bylo opravdu těžké.

Od dětství přemýšlel, že by se stal přírodovědcem.

Pamětník: „*Asi to, že mě vždycky bavila a zajímala příroda. Zvířata, krajina. Vždycky mě bavilo si o tom číst. „*

Komentář 2: Šel proto studovat přírodovědeckou fakultu. Jako vysokoškolák studující na konci 80. let se nechtěl smířit s politickou situací v zemi, a proto se spolužáky založili studentské hnutí Stuha.

Pamětník: „*Já jsem patřil do takový skupinky, kam patřily některý děti disidentů jako třeba bratři Bendovi nebo Jiří Dienstbier mladší. Někoho jednou napadlo, myslím, že to bylo během Palachova týdne – pojďte uděláme takovou strukturu, dneska by se tomu řeklo network, pro mobilizaci studentů na fakultách, protože oni to vlastně nevědí nebo se bojí..“*

Komentář 3: Hnutí Stuha bylo klíčovou skupinou pro svolání demonstrace k výročí 17. listopadu. Po událostech na Národní třídě vyhlásili vysokoškoláci stávkou. Šimon Pánek se stal vůdcem studentů sametové revoluce.

Pamětník: „*My jsme tam hráli nějakou koordinační roli, spíš komunikačně koordinační. A osobně jaký to bylo pro mě? No úžasný. Byl to pro mě obrovské zážitky, obrovské adrenalin. Člověk byl součástí zásadní historické změny vlastně po 40 letech se rozpadal režim, který zásadně svazoval náš život.“*

Komentář 4: Během nejdůležitějších listopadových dnů se poprvé setkal s budoucím prezidentem Václavem Havlem.

Pamětník: „*S Václavem Havlem jsem se seznámil v Občanském fóru. A nějak to rychle zafungovalo, že Václav Havel mě pak požádal, že jestli bych byl členem toho jeho vyjednávacího týmu, který dojednával s politickými stranami včetně komunistů vlastně předání moci, odstoupení komunistického prezidenta a vytvoření té vlády národního porozumění, která byla převážně nekomunistická.“*

Komentář 5: Po pádu komunismu si uvědomil, že se nechce věnovat politice, ale pomáhat lidem. Proto založil Člověka v tísní. Organizaci, která se zaměřuje na země ohrožené válkou, diktátorskými režimy nebo přírodními katastrofami. Zkušenost s lidskoprávní tematikou využil i jinde. V polovině devadesátých let ho Václav Havel požádal, aby pracoval v kanceláři prezidenta republiky.

Pamětník: „*Asi nejzajímavější věc, kterou se povedlo udělat, (prosíme vystříhnout: tak navzdory velkým překážkám) byla návštěva prezidenta Havla v Kosovu na konci války, kde byl jako první hlava státu.“*

Komentář 6: Po dvou letech se vrátil zpět do Člověka v tísní, kde působí dodnes. Za svůj přínos získal několik významných ocenění.